Maria Coma: "Un músic ha d'estar per la música"

TRES PARAULES DEFINEIXEN MARIA COMA (BARCELONA, 1986): IL·LUSIÓ, ENERGIA I ENTUSIASME. COMA ACTUARÀ A L'AUDITORI AMB SET DONES EMERGENTS MÉS DEL PANORAMA MUSICAL CATALÀ. UN CICLE DEL 6 AL 7 DE NOVEMBRE

La cantant Maria Coma, en una imatge promocional Foto cedida

TONI DELGADO

Vius molt ràpid?

En general tinc la necessitat d'anar fent coses i no parar. El que sí que crec és que he d'aprendre a dir que no de vegades. M'he trobat en situacions d'acumulació gran de projectes per la il·lusió de realizar-los, i aleshores és difícil gaudir-ho tot. Però estic molt contenta de poder estar fent el que m'agrada.

Se't defineix com a artista "versàtil". En quants estils encaixes?

Tinc la sensació de fer el meu estil, i potser això de "versàtil" té més a veure amb què faig feines diferents.

Amb què es pot comparar crear un disc? Com vas evolucionar amb *Linòleum*?

Per a mi fer un disc és molt personal. M'agrada construir-lo amb afecte, però no té perquè ser així. Hi ha gent que en fa com a xurros, sense mirar's-hi massa. Tinc ganes de crear un univers propi: són cançons que s'han composat en una època concreta i tenen molt a veure amb un moment de mi. Quan acabo un tema nou és com si m'hagués tret de sobre una sensació, com si hagués solucionat una cosa i fet un pas més en el camí de conèixer-me a mi mateixa. Concloure un disc seria com passar a una nova etapa de cop, una forma d'avançar.

Un treball que funciona. L'èxit fa por?

Amb *Linòleum* estic satisfeta de com està anant. Però això de funcionar o de l'èxit són coses que no em preocupen ni vull que em preocupin. Un músic ha d'estar per la música. Si ha d'estar pendent de l'èxit o del no èxit li serà difícil desenvolupar les coses bé. Ara, no deixo d'estar a sobre del projecte, de fer promoció per internet, omplir el blog, fer cartells i penjar-los per la ciutat cada cop que hi toco, etc. Vull que pugui arribar a tothom a qui li pot agradar. Una de les coses que em satisfà més és fer un concert on el públic coneix el que faig. És un dia en què estic per tocar, no per si ha vingut prou gent o no... I quan he de composar no estic pensant en el que funciona i el que no. Seria incapaç.

La cultura musical de molts es redueix a les radiofórmules.

És molt complicat saber qui decideix el que s'escolta més. Les radiofórmules tenen molta audiència. Hi ha gent que potser no té el temps, la paciència o el que sigui com per posar-se a buscar altres maneres de conèixer música, i ja els va bé el que hi ha a les radiofórmules. Però potser, si algú els posés nova música, diferent a la que sempre escolten, els agradaria. Els mitjans de comunicació tendeixen a posar sempre certs estils musicals o cançons i costa apostar per altres. La majoria de gent escolta el que els ofereixen.

Com veus que alguns treguin discos en un temps pactat?

Això va totalment en contra de l'artista i de l'obra.

És més fàcil fer bandes sonores perquè ja tens el tema?

No. Tens unes imatges que sense música transmeten alguna cosa concreta. I tu amb la música tens tot el poder de canviar el significat d'allò o enfocar-ho cap a un lloc determinat. T'han de fer entendre molt bé la sensació que volen que transmeti l'escena, per encertar amb la sensació que ha de transmetre.

Hi ha videoclips on la imatge i el color es mengen la cançó. Què n'ha de tenir un de bo?

És qüestió de gustos. Personalment, no m'agraden els videoclips on el cantant surt tota l'estona fent veure que canta (en pla *playback*), per exemple, al mig d'una ciutat. En canvi valoro molt els que potencien allò bo de la cançó i et transporten al seu univers, sense ser excessivament literals.

Tens rituals? Com és la teva relació amb els fans?

No massa. M'agrada tenir uns minuts per a mi, i també em va bé estar amb els altres músics. Hi ha gent que després del concert em ve a felicitar, a comprar el disc o que els hi signi. He rebut mails de gent que li agrada el que faig. Sempre és gratificant que algú t'expliqui que la teva música l'ajuda en algun sentit.

Per què vas canviar la música clàssica per la moderna i el jazz?

Perquè em va començar a cansar el fet de llegir partitures. Sempre partitures. M'agradava tocar, m'agradava molt la música, però tenia moltes ganes d'aprendre-la des d'altres punts de vista. Vaig començar a tocar amb grups, amb amics que potser no havien estudiat música clàssica i eren alguns autodidactes i em van ajudar a començar a veure la música des d'una altra perspectiva. I després, estudiant jazz, vaig aprendre encara més, a composar, a tocar d'altres maneres i a escoltar diferent. Com més punts de vista tinguis d'una disciplina, més lliure ets i més la pots gaudir.

Com és la vida del músic? N'hi ha molta d'enveja?

Tothom fa el que pot i el que li agrada. I la música és per passar-ho bé i transmetre. Per això quan noto que algú té enveja o que li va la competitivitat intento allunyar-me'n. Però no ho veig massa sovint en aquest món.

Al novembre vuit veus femenines (la resta són Minimal, Anna Roig, Lola Bou, Sílvia Pérez, Clara Andrés, Marta Rius i Mirna) actuareu a l'Auditori. Què s'hi trobarà el públic?

Diferents personalitats i maneres de fer música. De les veus que portarà l'Auditori crec que n'hi ha de molt interessants i que m'agraden moltíssim! S'hi trobaran a grans músiques.

Què és el millor i el pitjor de portar el teu projecte?

El millor és que estic fent el que m'agrada. El pitjor, potser, que poses molta il·lusió i energia i de tant en tant hi ha cosetes que no acaben de sortir com voldries. Vaig aprenent dels errors. Són petites decepcions compensades perquè realment faig el que m'agrada. §